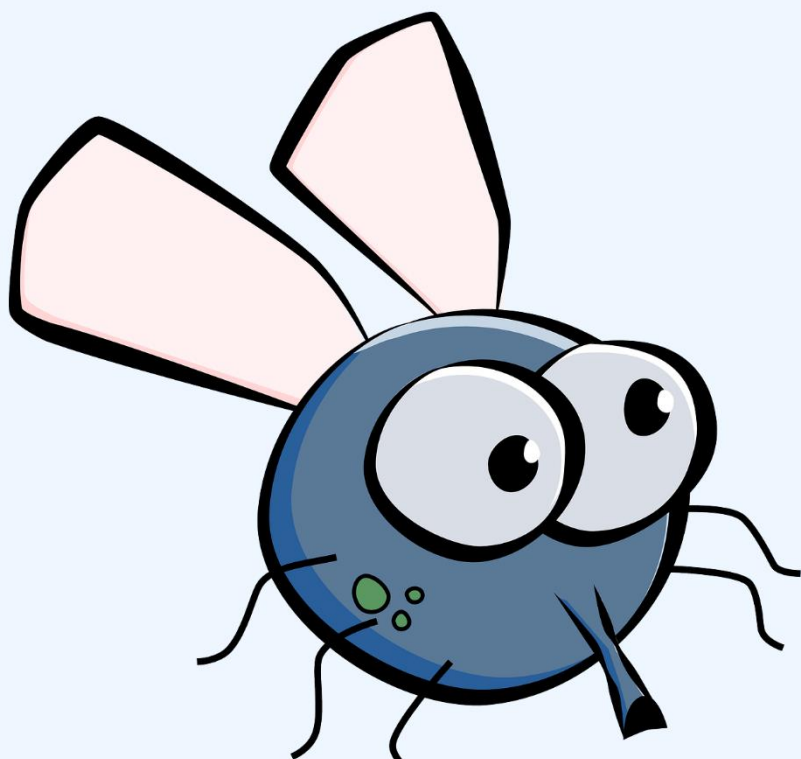

MUCHA

V ZADKU

TOMÁŠ BENÍK

**MUCHA
V ZADKU**

TOMÁŠ BENÍK

„Ak sa chceš zapáčiť všetkým, nebudeš sa páčiť nikomu.“

Stendhal

Venované Nene Turner a Mgr. Kataríne Cikraiovej.

MALÉ PODUMANIE NAD PROBLEMATIKOU MUCHY V ZADKU ALEBO VLEZDORITIZMUS V AKCIÍ

Každý z nás sa pravidelne stretáva s problémom prispôbovania sa určitým podmienkam, ktoré boli jedného dňa nastavené a do blízkej budúcnosti určite nemenné. Tieto podmienky rozdeľujú skupiny, ktoré ich dodržiavajú, do troch skupín.

Mnohým „osobnostiam“ sa tieto podmienky podarilo zmeniť, či už s lepším, alebo horším výsledkom. Dokonca zašli tak ďaleko, že vytvorili vlastné podmienky, či pravidlá, čím vlastne vytvorili novú skupinu alebo, dokonca, pretvorili danú skupinu či spoločnosť podľa obrazu svojho. História je týchto činov a „osobností“ plná. Stačí sa do nej len trochu zahľadiť. Títo ľudia sú ale len jednou, a vlastne aj najmenšou, skupinou z daného celku.

Druhou skupinou sú osoby, ktoré dané podmienky od začiatku prijímajú a snažia sa v nich čo najnenápadnejšie preplávať. Táto skupina by mohla dostať názov „vši pod chrastou“. Poznáme ich buď podľa vyššie spomenutého kritéria, alebo podľa lamentovania na nastavené podmienky v dobe absencie nadriadených osôb, ktoré by, eventuálne, mohli v prípade zmien podmienok dačo vykonať. V čase možnosti vyjadrenia sa k problému sú tieto osoby presne tak isto ticho ako tie

„vši pod chrastou.“ Táto skupina je najväčšia a patria do nej aj „obyčajní“, alebo skôr bežní ľudia, ktorí chcú prežiť svoj život v pokoji, bez problémov.

Kategóriu ľudí, na ktorých sa bližšie pozrieme, čiže tretiu skupinu, poznáme tiež veľmi dobre. Sú to obyvatelia, prirodzene, z nášho blízkeho či trošku vzdialenejšieho okolia, ktorých poznáme podľa jednej vlastnosti, ktorá v nás často vyvoláva pocit odporu. Títo ľudia sa tak prispôbujú prostrediu, že dokonca svojim správaním mnohokrát prevyšujú tvorcov prostredia. A to všetko len preto, aby ukázali svetu, ako vzorne, ba vzornejšie než iní, žijú podľa pravidiel spoločnosti. V ich správaní možno badať prílišnú horlivosť, potrebu vychovávať podľa svojich princípov svoje okolie a čo najhlasnejšie hlásanie všetkých daných a nových pravidiel. Voči vedeniu je vidieť prílišné vtieranie sa, čiže poukazovanie na vlastné vzorné chovanie, často spojené s poukazovaním na chyby spoločnosti alebo, a to častejšie, jednotlivcov. Toto správanie, zvlášť voči vedeniu, by sme mohli označiť pojmom vlezdoritizmus, ktorý nie je síce pojmom cudzím, ale, ako badať, jeho prítomnosť býva vehementne odsúvaná do úzadia. Prečo? Nevedno. Vlastne vedno. Buď je prítomnosť tohto pojmu taká nízka, ba takmer neviditeľná, že necítíme potrebu tento pojem použiť, alebo je taká vysoká, že sa stala neoddeliteľnou súčasťou života každého človeka. Prípadne životným štýlom. Osobne sa prikladám k tej druhej možnosti.

Stačí si len pustiť správy v televízií. Už len v nich môžeme vlezdoritizmus vnímať na každom kroku. Tu ho môžeme badať hlavne buď podľa nálad spoločnosti, čo sa stáva veľmi málo, alebo

podľa kurzu, ktoré stanovia určité skupiny, ktoré majú veľký vplyv na danú televíziu a jej spravodajstvo. Bohužiaľ, tu sa to dostalo až do takej roviny, že samotné spravodajstvo sa často snaží prekonať v pozitívnom či negatívnom komentovaní daných udalostí svojich „nadriadených.“ A dokonca ich prekonáva. Čo je ešte horšie, stáva sa to aj v televíziách, za ktoré si občania platia koncesionárske poplatky. Panuje názor, teda aspoň si to ja myslím, že za koncesionárske poplatky by mal platiteľ dostať čo najobjektívnejšie správy. Prax nám ukázala, že to tak nie je a nikdy nebolo. Tento problém sa netýka len televízie, ale aj ostatných médií.

Vyššie spomínané vedúce skupiny ľudí nebývajú často tým elementom, ktorý, ako sa často tvrdí, „dokáže zo zákulisia ťahať za všetky nitky spoločnosti“. Väčšinou tu je opäť niekto „ešte vyššie.“ Ak by sme takto išli ďalej, kde by bol vlastne koniec, čiže ten najvyšší bod, ktorý riadi „všetko a všetkých“? Naozaj nevedno... Každý má, aspoň v tomto smere, svoj názor, ak sa vôbec niekedy nad tým zamyslel.

Vráťme sa z „výšin“ na pevnú zem a poďme sa zaoberať vlezdoritizmom na tej najnižšej, čiže bežnej, úrovni. Tento typ vlezdoritizmu má skôr za cieľ zaujať, či získať určitého človeka alebo skupinu ľudí. Uznajme, že sme sa aspoň raz za život snažili tento pojem aplikovať, a to sme často o tom ani len netušili. Veď kto sa nesnažil „zbalit“ príťažlivé stvorenie, zvýšiť plat, udržať si priazeň dôležitého človeka, zapáčiť sa konkrétnej osobe alebo skupine osôb z nejakého nám neznámeho dôvodu atď.? Možností je veľké množstvo. A kto povie, že ani raz neaplikoval túto metódu, určite

nehovorí pravdu. Teda možno hovorí, ale v dnešnom svete by to bol veľmi neobvyklý jav. Asi taký ako sneh na Sahare. Iste, už sme videli sfingu pokrytú snehom, ale ruku na srdce, koľkokrát za život tento úkaz ešte uvidíme? Veľakrát? Nikdy? Možno. Uvidí sa...

Kniha, ktorú sa práve chystáte čítať, je v podstate tiež dielom vlezdoritizmu. Autor (myslím, že som to ja), sa snaží dostať do priazne čitateľov trochu iným spôsobom tohto pojmu, než bolo popísané vyššie. Predkladá svoje dielo, príbehy, myšlienky, aby si ho všimlo viac čitateľov. Alebo vlastne aby si ho vôbec niekto všimol. Aby sme to teda zhrnuli, vlezdoritizmus v tomto smere je hlavne o získaní pozornosti, priazne, a aby to bolo úplne top, slávy a uznania. V skutočnosti by mala byť táto snaha vedľajšia. Autor by mal hlavne tvoriť a o to ostatné by sa mali postarať čitatelia s vydavateľom. Najlepší stav v literárnom svete nastáva, keď sami čitatelia objavia tohto autora a postarajú sa o slávu tohto človeka a jeho diela. Pri pohľade do minulosti ale vieme, že mnoho dnes „nesmrteľných“ autorov zomrelo vo svojej dobe v biede a takmer v zabudnutí. Takže ak to opäť zhrnieme, autor napokon musí používať vlezdoritizmus, aby ho vôbec bolo v tom veľkom dave umelcov aspoň trochu vidieť. Pritom ale nesmie zabudnúť na čo najväčšiu kvalitu svojho diela, aby sa napokon nestalo, že bude vo veľkom predávať veľdielo, ktoré je v skutočnosti brakom. Iste, z niečoho treba žiť... Napokon zisťujeme, že problematika autora a vlezdoritizmu je vlastne komplikované kľbko mnohých faktorov bez jednoznačnej odpovede.

V zbierke nájdete aj dve básne a scenár jednej divadelnej hry. Aj to sú výsledky vlezdoritizmu. Tie básne mali byť v skutočnosti

hudobnými textami, aby napokon zostali len „na papieri.“ Boli odmietnuté tými, ktorým boli určené. Scenár tej divadelnej hry mal podobný osud. Takže dostali príležitosť byť v tejto zbierke, aby neupadli úplne do zabudnutia. Opäť je tu poviedka s názvom *O Jožkovi a podivuhodnej aplikácii*. Tentoraz ale aj s pokračovaním... Súčasťou zbierky sú aj dve poviedky (*Taký ten oný...* ; *Na konci pekla*), ktoré sa nachádzajú v zbierke poviedok s názvom 21 slov a osudov. Zbierka je voľne dostupná na internete v rámci projektu Greenie knižnica. Ďalšie poviedky sa už vyskytli postupne v literárnom amatérskom online mesačníku Abdon.

Určite ste sa už dovtípili, vďaka tomuto „úvodu“, prečo zbierka vyšla pod názvom Mucha v zadku. Tento názov vychádza z rovnomennej poviedky podľa skutočného príbehu o človeku, ktorému táto mucha nechcene vletela pri nemenovanom úkone do zadku. Jednoduché, však?

Keď sa tak na záver zamyslíme nad pojmami „vlezdoritizmus“ a „muchá v zadku“, mohli by sme vlastne človeka, ktorý vlezdoritizmus využíva neustále, pokojne označiť názvom „Mucha v zadku.“ Treba však dávať pozor, aby tento pojem nebol prisúdený aj nám.

Príjemný čitateľský zážitok praje
Mgr. Tomáš Beník

Mucha v zadku

Predstavte si taký krásny letný deň. Na oblohe nieto ani mráčika, teplomer sa potí, aj keď je v tieni, jemný vánok pofukuje... Skrátka, úplná dovolenková destinácia. Teda, také čosi nám behá po rozume v momentoch, keď sme doma. My, čo nechodíme na Maltu, ale na maltu... Veď aj doma je dobre. Aj tu sa môže človek poriadne spáliť na horúcom slnku. Aj tu sa môže človek okúpať, trebárs v jazere, bazéne, vani... Garantujem vám, že si v takýchto momentoch poviete, že... áno... všade dobre, doma najlepšie! Teraz si ale, prosím vás, nemyslite, že vás odhováram od cestovania. Cestovanie je tiež super...

A tak som si vychutnával dovolenkový čas pekne doma na terase, na ležadle pod slnečníkom, s dobrou knihou v rukách a nejakým občerstvením na stolíku. Čas si spokojne odsýpal, všade bol pokoj. Skrátka, hotový raj. Tak načo by som sa mal niekam trepať? Myslím tým dovolenkovú destináciu... To som si hovoril v rámci tejto udalosti. Spomínam to pre prípad, aby ste si nemysleli, že sa opakujem...

No... trochu ten „pokoj“ by bolo treba uviesť na pravú mieru. Sotva sa človek uvelebí na ležadlo a konečne sa dostáva do víru pokoja, vtedy to všetko začne. Jeden sused zapol v ten moment kosačku a bolo jedno, či je polnoc alebo poludnie. Skrátka, hocikedy... Bohužiaľ, tú svoju kosačku kúpil asi ako prototyp od výrobcov

stíhačiek, pretože ten hluk z jeho kosačky to presne vystihuje. Alebo žeby to bol prototyp od výrobcov pretekárskych áut? Nuž... možno je to kombinácia jedného aj druhého. No a keď si myslíte, že konečne prestal s tým svojím každodenným upravovaním trávnik, vtom z druhej strany si druhý sused uvedomil, že už by mal konečne dokončiť múr, ktorý stavia už asi druhé storočie, či vlastne mesiac. A už počujete hučanie miešačky, cítite smrad z karbobrúsky. Medzi týmito dvomi činnosťami si ďalší sused spomenul, že by mal narezať uprostred leta drevo na zimu, ďalší sused išiel grilovať mäso, ktoré tam mal pripravené už asi druhú dekádu v mrazničke (ten smrad by tomu nasvedčoval). Dispečeri na letisku si všimli, že akosi príliš veľa dopravných lietadiel sa nakopilo na ranveji, takže odrazu štartuje jedno lietadlo za druhým (človek by mal pocit, že keby nevedel, čo štartuje z ranveje, tak by si myslel, že to letí celá letka bombardérov do akcie). A vám príde do toho na rozum, teda podľa stupňa otravovania, že máte odrazu asi celé ZOO na starosti (a to sú „len“ traja psi).

Skrátka, pokoj ako vyšitý...

Odrazu nastalo v mojom bruchu akési divné pnutie. To sa rýchlosťou svetla presunulo do častí, v ktorých nastal obrovský tlak. Tento tlak by sa ešte možno dal vydržať, pokiaľ by každou chvíľou nesilnel. Zaujímavosťou ale ostáva, že posledné jedlo som mal v sebe asi pred... no... niekoľkými hodinami. Po celý ten čas, čo som vykonával domáce práce ako vysávanie, prášenie kobercov a ďalšie činnosti, sa v mojom vnútri nič nedialo. Ako keby aj brucho vedelo, kedy pôjdem von, takže presne si spočítalo, kedy má to trávenie

prebehnúť, aby to vyšlo. Ešte aj moje telo je škodoradostník! To snáď ani nebolo možné. Nuž, nedalo sa nič robiť, hrubý domáci produkt sa dral na svet, a mne nezostávalo nič iné, ako opustiť priestor absolútneho raja a vyraziť na miesta, kam aj cisár chodí pešo.

Vtom mi napadla závažná otázka. Mám bežať na záchod do domu? Alebo... Áno, v týchto zemepisných šírkach, ktoré sa snažia neustále ísť s dobou, sú ešte stále miesta, kde môžete nájsť suchý záchod, inak ľudovo nazvaný slovom „kadibúdka“. A odrazu má človek možnosť rozmyslu. Keby mal aj dostatok času... Oči prebehli po tom nádhernom kraji. Rozhodol som sa jasne. Určite bude krajšie vykonávať potrebu v takejto nádhernej atmosfére. Takže zrýchlený krok smeroval do týchto miest.

Hovorí sa, že pokiaľ nebežíte príliš rýchlo na tieto dôležité miesta, nie je váš prípad až tak akútny. Nesúhlasím s touto myšlienkou. Skôr by som argumentoval tvrdením, aby sa žiadny takýto prípad nebral na ľahkú váhu. Nikdy neviete, ako to v konečnom dôsledku dopadne. Dorazil som konečne do cieľa a zaujal už rokmi vytrénovanú polohu. Ocitol som sa medzi tromi drevenými stenami a drevenými dverami. Len drevo na streche pokrýva plech, aby nepršalo do vnútra. Prekvapivo, po niekoľkých dekádach existencie tejto roztomilej budovy naozaj cez strechu nepršalo. Ani cez medzery medzi doskami. Na stenách boli ešte inštalované menšie steny z drevotriesky, slúžiace ako priestor pre jednoduchú výzdobu, čiže plagáty alebo vytrhnuté strany z humoristických časopisov. Ako možno vidieť, človek je tvor kultúrny, a tak aj takéto miesto tomu náležite odpovedá. Teda nebyť tých hnusných pavučín a samotných pavúčikov. Ale kto by to

v kadibúdke stále omietal. Raz za pár rokov sa to ometie, keď to už naozaj blbo vyzerá a hotovo.

Akcia, ktorú popisovať nebudem (detailistom v každom smere a iným záujemcom o komplexný obraz celého príbehu odporúčam vygoogliť si tráviacu sústavu a sústrediť sa v týchto článkoch na sekciu “vyprázdňovanie”), bola úspešne za mnou. Ako to však často býva, aj tu bolo fajn, tak čo sa budeme ponáhľať. Aj dobrá kniha sa dá čítať v sede na plastovom sedadle s veľkým otvorom uprostred, ústiacim do priestoru, v ktorom sú výsledky vyprázdňovacej práce.

Užívajúc si teda tejto novej pohody, ušlo mojim zmyslom, sústredeným na dej v knihe, že do kadibúdky vletela mucha. Tak nie, že by som si to napokon nevšimol. Tá mrcha mucha totiž bzučala neustále okolo mňa, a čoraz viac okolo knihy. Nahnevane, ba až rozzúrene, som chcel tú potvoru buď vyhnať, alebo zlikvidovať. Ani jedno mi nevyšlo. Tá sviňa mala reflexy, za ktoré by sa nemusel hanbiť ani Spiderman. Jej miera otravnosti, spojená asi s jej úspechmi nad mojimi pomalými rukami, a so snahou sa mi čo najviac vysmiať, sa neustále zvyšovala. Už som bol totiž pomaly rozhodnutý ukončiť pobyt na tomto mieste a vrátiť sa naspäť do „raja“. Odrazu nastalo ticho. A všade nastal mier a pokoj. Pousmial som sa nad tým ľubozvučným tichom a povedal si, že pár stránok by som tu ešte mohol prečítať.

Netušil som však, čo má tá nehanebnica za lubom. Vôbec by mi ani nenapadlo, že by sa čosi také mohlo stať. Ale stalo sa. Bzučanie sa ozvalo opäť, a s ním spojený hnev mojej maličkosti. Zás ma chcela odtiaľ vyštváť! A tentoraz prešla na ťažšie zbrane. Zbesilo som

medzitým pozeral okolo seba a hľadal ju. Všetko bolo márne. Vtom som si uvedomil, kde vlastne naozaj je. A presne v ten moment to prišlo.

Priamo odspodu, rýchlou vystrelenou guľkou vletela, tá suka, priamo do môjho zadku! Bol to ukrutný pocit. V zlomku sekundy som vyskočil zo záchodu s krikom postreleného človeka a nohami som dopadol až na prístupový chodník do kadibúdky. Polootvorené dvere som už nemusel viac otvárať. Vyrzil som ich akosi vlastným telom. Ešte šťastie, že boli poriadne urobené, takže ten náraz prežili a boli aj naďalej použiteľné. Ocitol som sa odrazu na záhrade, s trenkami a šortkami „na pol žrde.“ A s knihou v ruke. Samozrejme, zavretou. Záložka zostala v kadibúдке vedľa toaletného papiera. Našťastie nespadla do útrobov tohto domčeka prirodzenej telesnej úľavy. Rýchlo som sa teda stiahol naspäť do kadibúdky a využil služby toaletného papiera. Pri tom krátkom pobyte vonku ma snád' nikto nevidel. A k tomu som bol krytý rôznymi vysokými úžitkovými rastlinami. Ihneď po použití „hajzláku“ som opustil tento priestor, a vrátil sa naspäť do „oázy mieru a pokoja.“ Snažil som sa zabudnúť, no nedalo sa. A určite sa už nebude dať. Nuž čo...

A čo sa stalo s tou... No nebudem tu písať vulgarizmy... Ihneď po vletení do zadku opustila toto miesto a zmizla ktovie kam. Či zahynula tragickou neopísateľnou smrťou alebo nejakým zázrakom prežila a zmizla do exilu s doživotnými následkami na svojom zdraví, nevedno. Isté však je, že kadibúдка zostala aj napriek tomuto otrasnému incidentu aj naďalej mojím obľúbeným miestom na prirodzené potreby človeka.

TAKÝ TEN ONÝ...

Ešte za mojich detských čias žil v našej ulici jeden sused, ktorý sa od ostatných susedov trochu odlišoval. Ako to tak väčšinou býva, každá ulica má aspoň jedného takéto človeka, tak prečo nie aj tá naša? Čo sme horší?

Tento pán, v časoch môjho detstva tridsiatnik, trochu pomalšie chápал. Iste, koľko ďalších susedov je na tom podobne, však? No na rozdiel od neho, oni to vedeli správne zakamuflovať, takže človeku pripadali ako tuctoví susedia, ktorých zdravíme aspoň raz za deň, prípadne s nimi prehodíme pár slov. Tento človek to, bohužiaľ, nedokázal ukryť. Navyše vždy, keď nechápal, o čom sa rozpráva, nahodil na tej svojej širokej tvári ešte širší úsmev, pri ktorom navyše otváral ústa, takže vyzeral ako smejúci sa smajlík na facebooku.

Jeho ďalšou smolou, ak preskočíme tú smolu, že si z neho sprosté detská srandu robili, bol fakt, že práve v tých časoch bežal v televízií ten slávny japonský animovaný seriál Pokémon. Po pár častiach už boli všetci obyvatelia obce v rozpätí od štyroch do pätnástich rokov expertmi na Pokémonov, zbierali a menili si kartičky a videli postavičky zo seriálu úplne všade. No a keďže sa počas týchto ťažkých povinností na Ernesta (tak sa volal, aby ste vedeli) nezabudlo, dostal aj on svoju prezývku. Stačilo jedno prirovnanie a už to išlo. Keďže sa

tak krásne a zoširoka usmieval, a keď k tomu pridáte aj jeho milé obrovské očka, prischla mu prezývka Bulbasaur. Ak neviete, ako vyzerá Bulbasaur, o čom pochybujem, ale stať sa to môže, prerušte na chvíľku čítanie tejto príhody a vygúglite si, ako Bulbasaur vyzeral. Chvíľu počkáme... Ešte chvíľu? Dobre... Už ste ho videli? No konečne! To trvalo!

Ako to tak u niektorých ľudí býva, prezývka, ktorú im niekto vymyslí, akosi nahradí ich skutočné meno a priezvisko. A tiahne sa to roky! Väčšinou až do smrti, no aj po nej to pokračuje. Potom sa ťažko hľadá na cintoríne hrob tohto človeka...

To, čo Bulbasaurovi chýbalo v hlave, prejavilo sa v nadmernej miere v jeho svaloch. Stačilo sa len pozrieť na chvíľu na susedku, ktorá s milou tvárou a plnou taškou niečoho smerovala k jeho domu, a bolo jasné, že potrebuje preniesť minimálne skriňu, odniesť do domu ťažké krabice z obchodu s nábytkom, lebo šofér sa vykrúcal, že to nebolo dohodnuté, odniesť paletu s vrecami s cementom atď., atď., atď... A Bulbasaur vždy išiel... Jedno bolo každému, vlastne aj jemu, že mal za sebou šesťnástku v sklade, alebo nočnú, alebo ako to tam mal... Človek mal pocit, že v tej práci bol neustále. Ale vždy išiel pomôcť. A nedbal na to, že päť minút po pomoci si z neho tá istá osoba robila žarty s ďalšou susedou. Takýmto spôsobom dosť ušetril na nákupoch v obchode, lebo každú chvíľu bolo treba niečo odniesť a vždy za to niečo dostal. Takže si so svojou mamičkou žil v podstate nad pomery, v skutočnosti však skromne. Načo šetril, nevedno. Či si s mamičkou mysleli, že si raz do domu nevestu prinesie... Asi aj jemu s pribúdajúcimi rokmi začínalo byť jasné, že zomrie sám.

Rodina sa k Bulbasaurovcom, ako sme ich prezývali, nehlásila, lebo tie starosvetské zadubené roľnícke hlavy nemohli prehltnúť, že si jeho mama nedávala v sene pozor a počala Bulbasaura, ako sa hovorí, len tak, nadivoko. Už tá správa spôsobila obrovské haló v rodine a ich dedine, no klincom do rakvy medzi ňou a nimi bolo jej odmietnutie potratu, lebo pôvodca celej tej tragédie opustil hodinu po počatí obec a nikdy sa do nej nevrátil. A aby toho nebolo málo, akoby sa ešte svet dosť nepomstil na tej úbohej žene, neskôr sa ukázalo, že jej syn bol o čosi pomalší. Z hodiny na hodinu sa z nej stal vydedenec a bezdomovec. Našťastie sa jej ujala jej teta, ktorá tiež zažila čosi podobné a bývala na našej ulici. A urobila dobre, lebo tým, že sa jej ujala, zostal po jej smrti dom práve matke Bulbasaura. Takže keď som sa narodil, boli Bulbasaurovci už takmer domorodcami v našej dedine.

Ale späť k súčasnosti, ktorá sa stala v minulosti. Áno, priznávam sa, aj ja som bol tým verným fanúšikom Pokémonov a tiež som si s kamarátmi robil žarty z Bulbasaura. A ten sa, chudák, len usmieval. A my sme si vymýšľali stále nové a nové žar... vlastne už to boli urážky. A boli stále horšie. Ale svojou nečinnosťou dosiahol svoje. Mesiace ubiehali a nás to skrátka prestalo baviť. Až teraz, keď som si uvedomil, že sme ho vlastne šikanovali, začalo mi byť jasné, že on práve svojou nečinnosťou nad nami vyhral.

Začali sme si z neho robiť srandu, keď som mal sedem rokov. V desiatich rokoch sa veľa zmenilo. Bulbasaur na mesiac zmizol. A vlastne aj my. Začali sme chodiť na druhý stupeň základnej školy do mesta. Na všetko bolo menej času.

Raz som takto išiel s kamarátom zo školy. Išli sme autobusom. Tam som ho uvidel. Stále vyzeral rovnako. Len nemal taký šťastný výraz ako kedysi. Videl som, že nie je niečo v poriadku. Potom sme vystúpili na tej istej zastávke. Išiel akosi zhrbený. A kríval. Predbehli sme ho. Ani si nás nevšimol, len smutne hľadel do zeme. Odrazu sa kamarát zastavil.

„Ahoj, Bulbasaur!“ zavolať na nášho známeho. Čakali sme úsmev. Namiesto neho len letný smutný pohľad. A to bolo všetko. Nechápavo sme sa na seba pozreli.

Doma som mame povedal, čo sa nám s Bulbasaurom stalo. Až som sa zdesil pri zahriaknutí a kázni, aby som už nikdy nenazýval „Bulbasaura Bulbasaurom.“ Tak mi to povedala. Na moju hlúpu otázku, ako ho mám vlastne nazývať, mi bola odpoveďou jedna po hlave. Potom desať minút ticho. Napokon mi povedala, že jej Bulbasaurova matka povedala, že on mal v práci ťažkú nehodu a mesiac musel ležať v nemocnici. Údajne hovorili lekári o zázraku, že chodí, ale do konca života už bude krívať a bude sa musieť veľmi šetriť, aby sa jeho stav nezhoršil.

To dosť zmenilo situáciu na ulici. Na začiatku chodili susedky k nemu a naspäť s taškami. Už nechodil pomáhať. Prekvapivo mu to nikto nevyčítal, len páni susedia spočiatku trochu frflali, lebo si museli ťažké veci nosiť sami alebo si pomáhať. Aj ohováranie skončilo. Po ďalšom mesiaci ho v robote presunuli na iné miesto. Vtedy som sa dopočul, že práve on to vzdelanostne dotiahol najďalej z celej rodiny! Len on mal maturitu! Asi aj to mu pomohlo, aby ho hneď po tej nehode nevyhodili z práce, ako to už býva u nás zvykom. Ako dokázal

zmaturovať pri svojom pomalom chápaní, tomu nerozumel nikto. Ale bolo to tak. A jeho mama tento fakt veľmi rada rozširovala. Moja mamička mi dokonca povedala, že videla kópiu jeho maturitného vysvedčenia. No, asi to tak bolo...

Prešiel ďalší mesiac. Opäť som sedel v ten daždivý deň v autobuse na ceste domov. Tentoraz sám. A bol tam aj on. Pamätám si len strašnú ranu a potom tmu. Po prebratí v nemocnici mi povedali, že náš autobus dostal na mokrej vozovke šmyk a vrazil to protiidúceho kamióna. Šofér zahynul na mieste. Z dvadsiatich cestujúcich utrpelo osem ťažké zranenia. Medzi nimi bol aj Bulbasaur. Ale údajne si to nikto najprv nevšimol. Sám vynášal ranených z autobusu, vyniesol aj mňa. Potom odpadol. Počul som, že ho zobrali úplne posledného. Údajne aj tie najmenšie zranenia mali pred ním prednosť. Akoby nebolo treba sa oňho postarať. Čo je na tom skutočne pravdivé, nevedno. Ale akoby naozaj príliš dlho trvalo, než ho zobrali do nemocnice a vyšetrili. Výsledkom bolo, že zatiaľ čo ja som si liečil zlomenú ruku a rozbité čelo, bojoval Bulbasaur v nemocnici aspoň o svoj život, zatiaľ čo jeho nohy to už prehrali. Po prvé som ho videl na vozíku po dvoch mesiacoch po nehode. Jeho mama ho zo všetkých síl tlačila po ulici domov. On sedel a už ani smútok v tvári nemal. Bola to len troska bez života. Akoby preklínal doktorov, že mu v tej nemocnici zachránili život.

A takto ubehol rok. Ja som sa dal do poriadku, ale s Bulbasaurom to bolo čoraz horšie. Mama mu v tom najhoršom zomrela a on zostal na všetko sám. Po pár týždňoch ho odrazu vozili najväčší alkoholici z obce. Jeho povestný úsmev sa vrátil, no tentoraz z toho množstva

alkoholu, čo mal v sebe. Samozrejme, opäť sa stal terčom ohovárania, hlavne v tom štýle, aký je to gauner a lump, keď prepíja ten majetok, čo s matkou mali. Už si nikto nespomenul, ako pomáhal a ako si totálne zničil zdravie pri záchrane celého autobusu. A okrem jeho spolubojovníkov z krčmy sa mu všetci vyhýbali. Bolo mi jasné, že to zle dopadne. A až ma vydesilo, keď sa tak stalo. Po tom roku odrazu Bulbasaur zmizol.

Nevedel som, čo sa s ním mohlo stať. Za to viem, čo sa stalo s jeho domom. Ten odrazu kúpila nejaká bohatá rodina z mesta, ktorá najprv všetko na tom pozemku zrovnala zo zemou, aby tam postavili taký ten supermoderný betónový bunker. A na tú vlastne nedávnu históriu sa zabudlo.

Prešlo ďalších deväť rokov a odrazu sme sa ocitli v skutočnej súčasnosti. Išiel som domov z univerzity a na námestí som natrafil na vychudnutú skrútenú postavu na vozíku pred kostolom. Pred vozíkom špinavý klobúčik, v ktorom bolo pár centov. Obvykle som bezdomovcom neprispieval, lebo som mal také podozrenie, že našetrené peniaze nemínajú na jedlo, ale na alkohol. Tentoraz to bolo inak. Čosi mi vravelo, aby som prispel. Čosi s veľkou dávkou súcitu. Vytiahol som teda dvojeurovku a vhodil som ju do klobúčika. Nezapočul som žiadne slová vďaky, len slová modlitby. Ten chudák si mrmlal pre seba ruženec. Pokračoval som teda v chôdzi a po pár metroch som sa otočil. Vtedy som v tých očiach, pozerajúcich zo zvráskavenej strhanej tváre, spoznal Bulbasaura.

Rýchlo som opustil námestie a snažil sa na celú tú udalosť zabudnúť. Takmer sa mi to podarilo, keby po troch dňoch niekto

neznámy nezazvonil na náš zvonček. Išiel som sa teda pozrieť von a za brámkou som uvidel cudzieho pána farára. Ten mi oznámil, že Bulbasaur zomrel. Teda nenazval ho touto prezývkou. Nazval ho jeho pravým menom. To vám neprezradím, lebo som si jeho meno dodnes nezapamätal. Krátko pred svojou smrťou povedal kňazovi, že by rád uvidel Antona Bednára. Tak sa totiž volám. Dokonca mu prezradil aj moju adresu!

Čo sa dalo robiť? Aby som teda „neurazil“, vybral som sa s pánom farárom v jeho aute do mestského krematória na malý obrad, ktorý pán farár chcel odslúžiť. Cestou som zistil, že ten úbohý mrzák za ten rok alkoholického úsmevu prišiel úplne o všetko a skončil na ulici. Na chvíľu bol v nemocnici, aby sa napokon stal z neho žobrák. Zoznámil sa s pánom farárom a párkrát sa snažil zlepšiť svoj život, aby napokon opäť skončil u alkoholu. Dostal sa do gangu, ktorý si zarábala peniaze svojimi žobrákmi. A náš chudák bol údajne jedným z najlepších. Gang napokon rozbilo pár policajných razií a úbožiak opäť skončil na ulici. Ani do väzenia ho nezobrali. Posledné tri mesiace sa snažil zarobiť si predajom tlače, no jeho stav sa začal rapídne zhoršovať, a namiesto pomoci sa opäť vrátil k pitiu. Kňaz sa mu snažil pomôcť, ako sa len dalo, ale od blížiaceho sa konca ho už nemohol zachrániť. Uvedomil som si, že účasť na pohrebe nášho suseda je mojou povinnosťou. Už len z toho dôvodu, že obetoval svoj život, aby zachránil ten môj.

Na obrade sme boli, okrem farára, dvaja. Ja a kostolník. Zamestnancov krematória nepočítam. Tí prišli až na konci obradu. Na katafalku bola uložená tá najlacnejšia rakva, na ktorej bol položený

malý veniec. Či tam bolo niekde napísané aj jeho meno a dátumy narodenia a úmrtia, nevedno. Ja som si to nevšimol. Akosi som sa ponoril do spomienok a smútku nad tým krutým osudom, ktorý sa práve skončil jediným šťastným koncom, a to smrťou. Srdce mi vždy zabolelo pri spomienke na urážky, posmešky a ohováranie, ktoré sa za celý život na toho chudáka zosypali. Ako som aj ja bol súčasťou tohto ponižovania. A on mi zachránil život. Pomáhal celej dedine. A kde sú oni? Kto si naňho ešte spomenie? A ak si spomenie, bude to v dobrom? Jedinou jeho chybou bolo pomalšie chápanie a obrovský úsmev, ktorý vždy vystrúhal. A to ho odsúdilo na nekonečné utrpenie. Na začiatku príbehu som mal sedem rokov a on tridsať. Na konci som mal ja dvadsať rokov a on štyridsaťtri. Až mi slza po oku stiekla nad týmto pomyslením...

A aby toho nebolo málo, farár svoju malú spomienku na nebohého tiež „zabil.“ Pred obradom som mu povedal, pod akou prezývkou som poznal nebožtíka. Kňaz poznal ten povestný seriál a prekvapivo bol jeho fanúšikom, no akosi si na meno nemohol spomenúť pri svojom prejave.

„Tento nebožtík mal zaujímavú prezývku, ktorá snáď najlepšie dokázala vysvetliť, ako žil. Každému pomáhal a na každého sa dokázal usmiať svojim povestným úsmevom. Skrátka, bol to taký ten oný... no... taký... poznáme ho z toho seriálu...“

„Bulbasaur...“ zareagoval som s hlbokým povzdychom. Kňaz sa akosi zarazil. Akoby spravil faux pas na pohrebe významnej osoby nejakej obce alebo čo.